

мжжътъ хваща лъжицата, тя става злато; бръква въ супата, и тя става злато; хваща хлѣба, и той става злато; побутва масата, и тя става злато; побутва жената, и тя става злато. По едно врѣме хваналъ се за главата и почналъ да моли Господа да го избави отъ това голѣмо нещастие. Ето дождѣ могатъ да доведатъ лакомството и безумието. Ние може да имаме тази сила, но тя ще ни погуби живота. Богатството е вжтрѣ въ насъ, а не вънъ отъ насъ; то не седи въ нашата физическа сила. Силата на човѣка не седи въ неговитѣ мускули, а въ онова деликатно и нѣжно чувство, което може да развие всички други сили. И Богъ е така направилъ свѣта, че природата се подчинява на една най-слаба нагледъ сила — любовта. Тя е толкова нѣжна и деликатна, а въ сжщностъ всичко управлява. Когато любовта влѣзе въ човѣка, тя го разглобява и прѣобразява. Вземете единъ мжжъ, който е билъ много слуги и слугини; по едно врѣме той омеква и всичко жертвува, за да прави добро. Каква е тази сила, която завладѣва човѣка? Онзи принципъ, за който казва Христосъ — „Който служи на любовта, той слугува Менѣ“; това подразбира Христосъ — „Този слуга ще има всичко, което Азъ имамъ“. Хората търсятъ истината, и Христосъ турва тази истина въ живота, въ онова си-напово зърно. Ако туримъ тази малка подква-са, любовта, въ сърцата си и въ сърцата на ближ-нитѣ, на дѣятелитѣ, на управляющитѣ, тя ще прѣ-образи цѣлия свѣтъ. Незачитането на Христовото учение създаде въ свѣта сегашния катаклизъмъ. Въ туй сблѣсване и биене Господъ е турилъ млѣкото въ мжитилката, и хората се блѣска-тъ ту